

GÁTI ISTVÁN

Üresség

A téli ég takar. Kabátja vastag.
 Nem marja nyelvedet szokatlan íz.
 A fáradtság kitöltött. Most üres vagy.
 A semmi ágán szunnyadó fadisz.
 Nincs több kimért időd, csak éppen ennyi.
 Az olvadásig egy-egy lusta nap.
 Csak hagyni menni, tudni elpihenni,
 Míg csendjeidtől meg nem fosztanak.
 Egy gömb: az ünnepek törékeny arca.
 Nem tükröződik benne fájdalom.
 Az ablakon kívül rekedt a hajsza.
 Egy végtelen, hideg vasárnapon
 Köréd vetül az otthon sziklarajza,
 S a részeg, tompa fény magába von.

Anzikszt

(Változat)

Már látom ott a régi tájat.
 Az ég ködét vitorla metszi el.
 A rossz motor köhögve fárad.
 Farol, zötyög felénk a messzi hely.
 A fénySOROMPÓ végre enged.
 Bár új a dal, mi lüktet és kopog,
 Sok év nyarát idézi benned
 A park, a fák, a villanó horog.
 A strandoló remek statisztá.
 A képeslapról újra itt a hegy.
 Egy parkoló vidéki pizska,
 A vászonért kiáltó színelegy.
 Lejárt plakát lett felragasztva.
 Kőbányait kínál a kocsmapult.
 Időgép volna tán az Astra?
 Vagy bőrröndünkből jött elő a múlt?